

ИВАН ДАВИДКОВ/СВЕТЛИНА ОТ СКРЕЖА

ИВАН ДАВИДКОВ

Светлина от скрежа

Л И Р И К А

ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДСНМ „НАРОДНА МЛАДЕЖ“
СОФИЯ, 1957

ПЛАНИНЕЦЪТ

Спря да си поеме дъх. Поседна
върху хлъзгавата канара.
Посред път го свари вечер ледна
в непрогледна, сплетена гора.
Клони шибаха по канарата,
за да го отбрулят във снега —
ала той бе раснал в планината,
имаше еленова снага.
Съскаща фъртуна се замята,
неговия път да заличи —
ала той бе раснал в планината,
имаше соколови очи...
И в клонака впи десница здрава —
и пое, и пак се запровира
през букака — свесил тежък мъх... —
О, на бурята се той не дава
и когато посред пътя спира —
спира, за да си поеме дъх!

БЕЗСМЪРТИЕ

Целувам твоята ръка, която
с едно ковашко ножче издълба
от дъхав явор тая свирка тънка...

Ти може би отдавна си притворил
ресници – и тревите са покрили
пътеката към твоя гроб незнаен,
напукана като дланта ти едра.
Но песента, която си прикътал
на свирката под шарките изкусни,
се ражда вечер заедно с луната –
с усмивка кротка хората я срещат
и всяка къща става неин дом...

О, има ли по-хубава съдба
от тая – с тихи крачки да отминеш
по глинените дълги коловози,
но да оставиш в хорските души
една сърдечна и безсмъртна песен!

О, има ли по-хубава съдба!

МИНУТА

Има минута: над листа притихнеш унесен
и видиш с душата си – всичко най-скъпо и мило
събрано във мъничка капка мастило.

Тогава се ражда най-свидната песен.

* * *

Благословена нощна равнина!
Не щях с шейна снега ти да прорежа,
ако не беше тая светлина
от скрежа.

И твоя поглед – поглед на сърна –
до днес едва ли щях да забележа,
ако не беше тая светлина
от скрежа.

* * *

Даже малката капка в полето
радва житния сведен клас.
Със какво те зарадвах аз?
Затуптя ли щастливо сърцето?

... Потъмняват, загасват очите,
бели светят косите ти само
и в дълбоките бръчки е скрита
все тревога за мене, мамо...

ЖАЖДА

Закрачи рожбицата двегодишна
за първи път из пролетния двор
и зърна зад разшумената вишна
един незнаен досега простор.
С тревожна жажда вдигат се ресниците
и грейва, отразен под тях, денят:
със полета стремителен на птиците
и чезнещия в далнината път.

О, колко дни копнеж и вдъхновение
ще се разгаря в милите очи
и сянката на мъка и съмнение
небесния им блясък ще мрачи! –
Но нека свети жаждата в зениците,
но нека те през цял живот следят
и полета стремителен на птиците,
и чезнещия в далнината път!

ГУРГУЛИЦАТА ПРЕД ПРАГА

Мойта длан ли те примамим,
или чу гласа ми тука,
та от стряхата позната
весело се спусна пак
и с коралови крачета
ти заситни, и загука,
гургулице с шийка бяла,
кацнала пред моя праг?...

Ти не си оная птица
от детинските години.
Заедно със младостта ми
е отлитнала и тя.
Прецъфтели са отдавна
кадифените гиргини
и на малкия прозорец
няма вазичка с цветя.

Но върни ми оня спомен,
пълен с тишина и краски —
нека лекичко се спусне
с твоите пеещи криле.
О, върни ми топлината
на изгубените ласки,
свежестта и аромата
на зеленото поле!

И преди да си отлитнеш,
да изчезнеш вдън-небето,
ти клъвни от мойта шепа
с обич сбраните зърна
и погукай — да събудиш
песен мъничка в сърцето —
чиста като тишината
в есенната далнина...

ТИХА ПЕСЕН ЗА БУДНИТЕ ОЧИ

Дюлевите гранки,
цели в цвят, заспаха.
Нито лъх ги сепва,
нито птичи глас.
Само ти не гаснеш,
лъч под мойта стряха,
само ти си будна
в тоя късен час.

Пак усещаш всеки
трепет на детето
и над него плахо
свеждаш ти гледец.
(Тъй не може даже
макът сред полето
да усети заран
лекия ветрец!)

Сянката ти мълком
расне на пердето.
От луната мракът
става мек и бял.
Ти мълчиш щастлива,
а до тебе светят
златните къдрици
на сина заспал.

СТАРИЯТ СЕЛЯНИН

Подир коситба седна морен вълн,
отпусна тежко рамо до вратата.
Косата се полюшна с тънък звън
и заблестя като луна, която
е слязла да посвети на децата,
за да е ясен кроткият им сън...

Той мисли: в суетнята на труда
животът като сенокос ще мине,
но в тая малка къща до рида
все някой ще си спомни след години,
че на земята той не беше гост,
че щедрата му длан за нас остави
една фиданка пролетта да слави,
една бразда, един уханен грозд...

ПЛАНИНСКИЯТ ДОМ

Помниш ли: през мокрите листа
грейнало прозорче ни повика.
Упой ни в тоя дом нощта
с дъх на диви макове и смрика.
Като бързеите в долината
бистри бяха тия наши дни.
Будеха ни сутрин пред зората
стъпките на леките сърни...

Днеска други макове цъфтят
и обвезват тая хижа скромна.
И за нас едва ли някой път
старият, добър пазач си спомня.
Само може би скърбят сега
мренките край корените гъсти,
че не спираш сутрин на брега
да им рониш хляб
с грижовни пръсти.

* * *

Здравец навред — по скалите гранитни,
и между гъстите възлести корени,
и под елхите — от вихър съборени,
и пред къщата — в градинките китни.

Той във планинската нощ ме опива
и го усещам — замайващ и пресен —
даже в лъха на реката пенлива,
даже в далечната трепетна песен.

МАЛКА ПЕСЕН ЗА ПЛАНИНЦИТЕ

От люлката сред бащината къща
те виждат стрелнали се на възбог орли. —
И вбива корени душата им могъща
дълбоко сред планинските скали.

През цял живот с колите си дълбаят път
по сипеите и над пропастите зинали —
като че ли не могат да вървят
там, дето други преди тях са минали.

През цял живот опива ги дъха
на бурите, по чуките завили.
Дори и гробището им е на върха —
по-близо до орлите волнокрили.

* * *

Ти не приличаш на другите – ти си такава:
ту пролетен повей, след който лесът разцъфтява,
ту бързей планински, притихнал под преспите ледни.
ту слънце, през облак огряло поля необгледни,
ту есенен вятър, засъскал из гола дъбрава.
Ти си такава – и аз те обичам такава...

* * *

На Николай Зидаров

Стареем ли? Стареем
полека, неусетно —
и всяко огледало
мълви като човек,
че с първата ни бръчка
къдрица бяла светна,
че в ясните зеници
се спусна облак лек.

А все сме си такива:
на всеки дъжд ръмежа
душите ни изпълва
с мечти и аромат. —
Какво че вече мина
на пролетта цъфтежа? —
В нас лятото пристига
със своя плод богат!

В ПАМЕТ НА БАЩА МИ

Как много обичаше ти януарските дни!
... Замятат се бели вихрушки. Реката замръзне.
Върбакът, приведен над мъртвите бързеи, зъзне.
Под стъпките тясното мостче звъни.
Ти метнеш на рамо двуцевката – цял засиял.
Със тайни следи и със звуци те мами гората.
Чак вечер по тъмно се върнеш – в душата събрал
звъна на искрящия лед, на снега – тишината...

Със ремък изпращен двуцевката чака отдавна
и старата брава за твоите пръсти тъжи.
Но гробната пряспа стои – мълчалива и равна.
Навярно тя много сега ти тежи...
А все ми се струва: когато снегът завали,
ще седнем двамина, към огъня длани прострели,
ти пак ще послушаш как скрежът в нощта шумоли,
а аз ще погаля косите ти – тъжни и бели...

* * *

Под чий ли покрив, моя птицо,
гласа ти в утрото звъни?

... Като равнинска гургулица
ти прелетя през моите дни
и се изгуби в ширинето,
в примамващата синева.

Остана песен във сърцето,
но колко малко е това!...

* * *

От своето сърце на всички даваш ти:
на хълма, на фиданката, на зърното в браздата —
и не от слънцето — от твоя дъх съгрята
земята в пролетните дни блести.

От тебе тя, като наследство, всичко взема —
оставаш ти завинаги във вечната ѝ плът:
с човешка твърдост кълновете никнат в чернозема
с човешка щедрост клоните цъфтят!

РИБАРЯТ, КОЙТО УМИРА

Тръстиките запомниха гласа ти
и пляска на твоите весла.
Със лодката рибарска колко пъти
премина край камчийските села!
А тоя ден ръцете ти са хладни
и няма стъпки в пясъчния двор.
Умираш ти... Ала очите жадни
пак търсят черноморския простор
и лодката, до кея повалена.
Във тоя сетен час не искаш ти
сърцето, като риба уловена,
сред мрежите прострени да трепти. —
На лакти се надигаш. Бризът вее
и приливът се плиска, без да спре,
и в утрото те мами и светлее усмивката на
вечното море.

ПОЛЕТО ПОЧИВА

Ширно, морно – полето почива.
А ветрецът е толкова лек,
сякаш туй е въздишка щастлива
на поседнал за малко човек...

Колко щедра бе тук есента
ще познаеш по грубите длани
и по тез коловози, вдълбани
до човешко коляно
в пръстта,
и по лекия мирис на дюли,
лъхнал селските къщи в нощта,
над които вихрушката брули
светъл облак листа.

* * *

Аз разбирам вашия език,
стройни трепетлики край Огоста,
и обичам песента ви проста,
трепета ви, що не спира нито миг.
За това ли, че от първия си час
с вас задишах в тая шир безбрежна —
и душата ми е като вас:
неспокойна, трепетна и нежна...

* * *

Тракио ширна, защо те обикнах така,
защо ли очите ми жадно те търсят във мрака?
...Мами ме в теб една мила и нежна ръка,
поглед, зелен като лист трепетликов, ме чака...
Аз ви завиждам, тополи край белите къщи,
че утрин и вечер се вслушвате в нейния глас,
аз ви завиждам, жита, че когато се връща,
вие я галите ласкаво, вие — не аз....

* * *

Изгубиха се щъркеловите ята,
в небето сребърна дъга извили.
Край Мадара ме свари вечерта –
сред древните скали, сред тихите могили.
Смутен като дете пристъпях, взрян
към Мадарския конник. В здрачината
ухаеше на здравец и бръшлян.
Цъфтяха люляки върху скалата.
И всяка пъпка, всеки клон трептеше,
протягаше нагоре своя цвят...
Долината задъхана мълчеше,
омаяна от тоя аромат.

И струваше ми се: след миг, след два
ще слезе конникът, насам ще свърне,
ще стъпи върху меката трева,
разцъфналия люляк ще разгърне,
ще снесе ризницата си и шлема —
планински полъх да го разхлади,
в дланта си клонче цъфнало ще вземе,
ще се порадва на априлските звезди.

М а д а р а,
а п р и л 1 9 5 7

* * *

В дланта на лодкаря, от пясъка сух по-ръждива,
на малкото внуче ръчицата бяла почива.
Какво ѝ разказвате вие, мазолести пръсти? –
Дали за гърма на талазите – тежки и гъсти?
Дали за суровата жажда да тръгнеш на път,
когато сред кипнала пяна се дави брегът?
Дали за ония минути, когато смирено
в нозете рибарски морето лежи победено?

В огромната шепа детинските пръсти се гушат,
гласа на дълбоките бръчки те стихнали слушат
и тръпнат, и чувстват: в тях своята сила прелива
ръката лодкарска, от пясъка сух по-ръждива.

ПО ЗАЛЕЗ

Биволите бавно се клатушкат,
трака по ярема катраника.
Свел над процепа крака, коларят
песен весела си тананика.
А отдире, по корем полегнал
върху ясеновата стърчушка,
босоногият му син се вози
и колата лекичко го люшка.

Аз мълча и гледам след коларя
чак додето свърне през житата,
нещо в мен – забравено се буди –
и ми става мило на душата.

Ж и в о в ц и

ТЪЙ СИ СПОМНЯМ

Тъй си спомням: щом в облак се скрие
зад клисурата месецът плах —
севернякът засъска, завие
и стъклата прозвъннат от страх.
Мама седне, главните притъкне
и вретеното пак завърти.
От пушилката в стаята мръкне,
само тънката нишка блести.
Де ли в тъмното татко се бави?
Цяла нощ ли ще чакам така?
Траква бравата. Той се изправя,
стиснал мрежа рибарска в ръка.

И закрачва към мен. И се смее.
Гледам: в малкото черно ведро
уловената риба светлее
като шепа стопено сребро...
Той се смее, задъхано диша,
над лицето ми къдри навел.
А във ниската стая мирише
на окапала шума и хмел.

* * *

На полуострова зелената ръка
към нас в морето бурно се протегна.
С мек плисък заливът ни приласка
и лодката до кея морна легна.
Как мил ни беше даже слабия гласец
на птиците, пригушени в скалите!
Как скъп ни беше даже простия цветец,
разцъфнал на рибарите в следите!

* * *

Нека времето отнеме радостта
и усмивката от моите уста –
но да нямам никога такваз присъда:
на света дърво без корени да бъда.

ПЛАТНОХОДКО БЪРЗА

Платноходко бърза, платноходко лека,
ти изписа дълга сърмена пътека...
Чака ли те някой в тая далнина,
та са неспокойни твоите платна,
та дори не искаш да помислиш ти,
че и буря може да те връхлети?

Или с ранен вятър пъди те брегът,
или към безкрая жадно търсиш път –
търсиш да се слееш в ясните предели
с мамещия изгрев, с облаците бели?...

Златните пясъци

* * *

Повярвай: даже в смъртния ни час,
когато плаха вощеница свети —
с понятен само за сърцето глас
на път ще ни повикат ветровете.
И пламъкът студен ще освети
не бледия ни лик — а яносини,
нестигнати от никой висоти,
неминати от ничий крак долини.
Пред нас ще виснат сплетени лиани.
В ушите ни дълбоко ще звучи
гърма на невидяни океани..

И ще умрем с отворени очи.

КАКВО РАЗТРЕВОЖИ ТОПОЛИТЕ

Какво разтревожи тополите в тихия кът? —
Нима тая първа вечерна звезда им продума,
че вятърът зъл вече съска в планинската шума,
че птиците бягат пред него и жално пищят?
... Неволно, без вятър, зашушнаха старите клони
в алеята дълга, на две разделила града —
и първият лист в септемврийската нощ се отрони
и светна за миг — като падаща тиха звезда.

НОЩЕН ПЪТ

Над лесовете, над глухия път
едър и бавен се сипе снегът.
Той от клонака над нас се събаря –
расне пред мен като пряспа коларя,
ала неспирно камшика извива,
брули среброто от конската грива.

Момък щастлив! Той е зърнал в нощта
дом, гостолюбно открехнал врата,
с малко прозорче до тесния път,
дето най-светъл се сипе снегът...

ВРЕМЕ

Време, ти душите ни раздруса,
разора ги ти – като пръстта.
Но във тях след всякоя покруса
никнеше кълнът на радостта. –
Тя цъфтеше над дълбоки рани,
тя привеждаше натегнал клас...

Ние ще умрем – но ще остане тоя цвят
и тоя плод след нас.

ПЪРВОТО ЛИСТЕНЦЕ

Първо листенце – първа искричко зелена,
ти затрептя и погледна полето смутена.

Още е глухо навред – и над ручея скрежа
тънките корени сплита в седефена мрежа.

Ала фиданката смело те вдига нагоре,
за да те видят тревите, реката, простора...

Криеш ти цвят във уханната мъничка пъпка,
криеш ти слънце и радост, и пролетна тръпка –

и те не сепва дъхът на зората студена,
първо листенце – първа искричко зелена!

ЛОВЕЦЪТ НА БИСЕРИ

Ловецо на бисери, с колко надежда
ти стъпи на кораба, който отвежда
в далечни морета, в неznайни страни.
Връхлитаха бури. Блестяха вълни
и носеха поздрав от чайките родни,
но ти си не спомни за тях със тъга.
Ти търсеше бисер в скалите подводни,
а бисерът бе на брега.

Къде си сега? Твоят залив къде е?
Небето е мрачно. Морето беснее.
С отпуснати длани се вслушваш по здрач ти
как вятърът съска из мокрите мачти.
И питаш вълните, и питаш платната:
все тъй ли ще бъдеш на път? Докога?
Хладът на морето ти пълни душата...
А бисерът бе на брега.

МАРТ

На Асен Босев

Коли се нижат. Ранен вятър все
от юг — откъм берковските села.
Полюшната от него, сладко пее
едно звънче на първата кола.

Кой би могъл във час такъв да спи?
Коларите отмятат ямурлуци.
Небето засияло ги слепи.
Предат сребро крайпътните капчуци.

А татък свети цялата гора,
не виждала до днес зора такава,
и месецът — огледан във вира —
като парченце лед се разтопява...

ВОДОПАДЪТ

Пролетта му даде сила непозната.
С ехо многогласно буди той гората.

И в часа, когато зимната вихрушка
папрати и повет по скалите люшка
и през мрежа-клони сняг нечакан сее —
сбрал на всички листи пролетния блясък,
на крилата птичи — веселия плясък,
водопадът святка, водопадът пее...

ЗА НЕЖНОСТТА

За нежността не ни корете. —
Да бъде вечна нежността!
О, колко сила непозната
и колко твърдост крие тя!
От нежно стръкче е израсъл
дъбът, в небето вбил чело,
най-смелият орел е кърмен
под нежно майчино крило.

* * *

Край Струма се разлистват трепетлини,
над Вихрен – буря съска в утринта.
Преплели клони, мури и борики
шумят сърдито, спират пролетта.
Но лъхне развигорът. Полети
към върховете. Облака разгърне.
Надникне Вихрен: ясна Струма зърне,
по него блясъкът ѝ затрепти.
И мине тръпка в старата гора:
по хребетите бурята отстъпи
и слиза слънцето – да се изкъпе
в еленовите езера...

СЛЕД ПРОЛЕТНАТА БУРЯ

Нима нощес, изтръгнати из корен,
липите падаха в дъжда студен?
Нима нощес се блъскаше над мен
прозорецът, от бурята разтворен?

... Далече, като сребърно сияние,
черешите блестят на ранина
и утрото е пълно със ухание,
с искрящи капки и със тишина.

БЕРКОВСКА ЕСЕН

Берковска есен, с колко много чар
изпълни ти планинските простори!
На кестените бавния пожар
обхвана ясените белокори.

Леските ту трептят от утрен студ,
ту слънце святка в крехкото им злато.
А всеки дол сега е като skut,
де сложи дар отлитналото лято.

Как ясни са в реките небесата!
Свеж вятър из усоите лъхти
и младото сърце на планината
неспирно в дъскорезните тупти...

Аз тихо крача по пътека злачна
и мисля: де ли има по света
такава есен – бистра и прозрачна,
такава красота!

ПОМЪЛЧИ, ПОСЛУШАЙ

Помълчи, послушай: всичко заговори,
вятърът на всичко даде глас и смях.
Дивата иглика плах цветец разтвори,
бързеят я ръсна с тънък, дъхав прах.

И в душата, дето спомени са сбрани
като стара шума в някой сенчест лъг,
пролетта се буди със зарите ранни
и мечта-тревичка вдига весел стрък.

* * *

Тук са звучали други гласове
и други стъпки помни тишината.
Сега и мене в твоя дом зове
извивката на стъпалата.

До прага с плаха радост ще ме спреш...
О, като извор бистър ти не си ли,
от който чужди устни са отпили,
но пак си е останал чист и свеж!

* * *

Сред вихри, сред преспи навети
сърцето моминско усети
упойния дъх на цветята,
долитнал далеко от юг.
И чакат къдриците гъсти
милувка на трепетни пръсти:
по-нежни от пролетен вятър,
по-леки от звън на капчук.

ЯТАТА ОТЛИТАТ

Ята, ята, зареяни в небето,
пак сепнахте полето пожълтяло —
и се събуди селското момче, което
в душата ми отдавна бе заспало.

Като вълшебник щедър, вие изведнъж
ми върнахте това, което се не връща:
гласа на школското звънче и веселия дъжд,
запаял в лозницата до дядовата къща.

... И аз съм пак момче, понесло във душата
надежди и тревоги непонятни...
Лесът е златен, златна е реката,
и всички пътища пред мен са златни.

СКРЕЖ

В тая гора мълчалива
спри се за миг и поглеж:
никъде няма такива
светли дантели от скреж!

Сплитат лози и къпини
арка над белия рид,
сякаш очакват да мине
гостенин млад и честит.

Но се не вижда пътека,
никъде глас не ехти.
Идва от много далеко
вятърът само – и ти
между леските сребристи
крачиш усмихнат и свеж.
Твоите мисли са чисти,
както планинският скреж.

ДЪЖДЪТ МИ СПОМНИ ЗА ЮЖНАТА ГРАНИЦА

Къде сте, южни върхове? Къде сте,
бойци от моя пехотински взвод?
Засипали са дъждовете чести
землянките край пясъчния брод...
А щяхме да си пишем като свои,
да се сберем другарски някой път.
...По нивите, в дълбоките забои
увлече ни, погълна ни трудът.

Но ако пътят ви насам премине,
почукайте на моята врата —
за вас ще има хляб и глътка вино,
за вас ще грее весело жарта.
Ще седнем — както някога на нара,
ще ни облъхне пак от хвойни дим,
ще си припомним старите другари,
ще се посмеем и ще поскъrbим...

* * *

Навън стихията гърми – и ляга,
от страх наежен, боровият лес.
Щурче, щурче, прикътано под прага.
кому е нужна песента ти днес?

Сред тоя вятър, който кърти всичко.
гласа ти ласкав няма ли да спре?
Ще се намери ли сърце едничко
да те послуша, да те разбере?

Б о р о в е ц

* * *

Чичопей подранил долетя в утринта:
– Иде пролет! – на голия клен заговори.
Дали вятърът чу и разнесе вестта
над смълчаните горски простори,
та се вслушва във птичата песен леса?
Млади явори, буки столетни немеят
и по пъпките първите капки роса
като радостни сълзи светлеят.

* * *

Над Родопите белият вятър премина
и бадемът затрепка — от цвят натежал,
и бадемът засвети във мойта градина,
на звездите вечерния блясък събрал.
Аз си мислех за теб. Как омайваща беше
тая тиха тъга — ти до днес не узна.
Аз си мислех за теб. А бадема трептеше
и душата ми пълнеше със светлина.

* * *

Разцъфна твойта двадесета пролет.
О, как ме радва тоя празник мил!
Той идва със шума на крехките тополи
и с аромата ведър на април.

Разцъфна цялата долина снощи.
Виж как я пази каменният връх!
Как искам като него дни и нощи
да бдя над твоя сън и твоя дъх —
та слезе ли в лъките зима ранна
и светне сняг по сухата трева,
под твоите клепачи да остане
все същата априлска синева...

ПРЕДПРОЛЕТНА ТРАКИЯ

Ти не спиш под снега... Всеки корен и всяка тревица
слуша как ледовете крайбрежни разкъртва Марица.
И огледал на бистрата утрина изгрева свеж,
звънко пада в лъките ти, святка последния скреж.

Ти не спиш под снега...С гръм те будят талигите ранни
и опива те дъх на раkitови клонки уханни,
и съзираш: тук-там над снега се надигат житата,
като прилив зелен да залеят надлъж равнината.

* * *

Има обич, която мъжди като тънка жарава:
еднакво – под зимните бури, под летния свод.
Не завиждам на тия, които смирено, в забрава,
душата си топят над нея през цял живот.
Аз обичам такива, изпълнени с трепет зеници,
пред които стоя и усмихнат, и тръпен, и блед.
Не жарава – светулка бъди: да протягам десница
и ти да се стрелкаш и жадно да мамиш напред!

* * *

Сърце, когато дойде старостта
и почнат къдрите да побеляват —
тревогите край тебе ще минават
като покрай заключена врата.

Тогава може би ще си спокойно,
но ще си пусто ти като гора,
в която няма цвят, ни птиче пойно,
ни ек от канара до канара...

О, неспокойно ти си остани.
Пламти от гняв. От щастие примирай.
Като планинско езеро събирай
най-чисти трепети и светлини...

* * *

И в а н Д а в и д к о в е роден на 9 март 1926 година в село Живовци, Михайловградско. Детството му протича в полите на Берковския балкан, в китната долина на Огоста. Още от малък той обиква свежестта и красотата на своя роден край, на който по-късно посвещава най-хубавите си песни.

Гимназия завършва в Михайловград. Следва славянска филология в Софийския университет. Първата му стихосбирка „Знаме с петолъчка“ излиза през 1949 г. След това издава „Украинецът с бялата хармоника“ (1951 г.), „Рамо до рамо“ (1953 г.) и „Дружно напред“ (1953 г.).

Книгата му „У дома“ беше наградена от Министерството на просветата и културата и от Съюза на българските писатели като най-хубава стихосбирка за деца и юноши, излязла през 1956 година.

* * *

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

стр.

Планинецът.	5
Безсмъртие.	6
Минута.	8
„Благословена нощна равнина“.	9
„Даже малката капка в полето“.	10
Жажда.	11
Гургулицата пред прага.	12
Тиха песен за будните очи.	14
Старият селянин.	16
Планинският дом.	17
„Здравец навред по скалите гранитни“.	18
Малка песен за планинците.	19
„Ти не приличаш на другите“.	20
„Стареем ли? Стареем“.	21
В памет на баща ми.	22
„Под чий ли покрив, моя птицо“.	24
„От своето сърце на всички даваш ти“.	25
Рибарят, който умира.	26
Полето почива.	27
„Аз разбирам вашия език“.	28

„Тракио ширна, защо те обикнах така“	29
„Изгубиха се щъркеловите ята“	30
„В дланта на лодкаря“	32
По залез.	33
Тъй си спомням.	34
„Нека времето отнеме радостта“	37
Платноходко бърза.	38
„Повярвай: даже в смъртния ни час“	39
Какво разтревожи тополите.	40
Нощен път.	41
Време.	42
Първото листенце.	43
Ловецът на бисери.	44
Март.	45
Водопадът.	46
За нежността.	47
„Край Струма се разлистват трепетлики“ . . .	48
След пролетната буря.	49
Берковска есен.	50
Помълчи, послушай.	52
„Тук са звучали други гласове“	53
„Сред вихри, сред преспи навети“	54

Ятата отлитат.	55
Скреж.	56
Дъждът ми спомни за южната граница.	58
„Навън стихията гърми“	60
„Чичопей подранил“	61
„Над Родопите белият вятър премина“	62
„Разцъфна твойта двадесета пролет“	63
Предпролетна Тракия.	64
„Има обич“	65
„Сърце, когато дойде старостта“	66

И в а н Д а в и д к о в
С В Е Т Л И Н А О Т С К Р Е Ж А

Л и р и к а

*

Редактор Д о б р и Ж о т е в
Художник Л ю б о м и р З и д а р о в
Худ. редактор М и х а и л Р у е в
Техн. редактор Ж а к Б и т е в
Коректор Е л е в т е р и я Ф а к л и е в а

*

Дадена за набор на 23. IV. 1957 г.
Излязла от печат на 20. VI. 1957 г.
Поръчка № 93. Тираж 2.000. Формат 1/32 71/ 100
Печатни коли 4.50

*

Издателство на ЦК на ДСНМ „Народна младеж“
Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“
С о ф и я, 1 9 5 7